

138. O, tysta ensamhet.

O, tys-ta en-sam-het, Var skall jag nö-jen
fin-no! Bland sorg, som ing-en vet, Skall
mi-na 'dar för-rin-na. En bör-dj tung som
sten Mig föl-jer vart jag går; Bland tu-sen
finns knappt en Söm kär-lek rätt för-står.

2. Det är den tyngsta sorg,
Som jorden mände båra,
Att man skall mista bort
Sin allra hjärtans kåra.
Det är den tyngsta sorg,
Som solen övergår,
Att man skall åska den,
Man aldrig får.
3. Had' jag dig aldrig sett,
Tillfreds jag hade varit,
Men dina ögon blå
De hava mig bedragit.
Allt intill denna tid,
Ja, intill denna stund,
Har jag ej annat trott.
Ån du skull' bli min vän.

4. O, store Herre Gud,
Giv dig så mycken lycka,
Som tårar jag har fällt
På detta pappersstycke!
Du är den första, jag
I världen älskat har,
Den sista blir ock du,
Till dess jag läggs i grav.
5. Fast det nu fägnar dig,
Att mina tårar flyta.
Skall tro och redlighet
Hos mig dock aldrig tryta.
Jag önskar dig allt gott,
Jag önskar innerlig,
Att Gud för hårdhet din
Ej rättvist straffar dig!

(O. v. Dalin.)